A KRÓNIKÁS

A fekete Tinta meséi

Publio

A fekete tinta meséi

A krónikás

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Előszó

Elfeledet művészet őrzői.

No lám él még a szikra, mi egykoron bennem éget.

Vagy tán az is eléget, mint egykoron szépreményű énem.

Bennem a szavak, csak úgy özüngtek, dúltak,

És most, szép csengésű szavak, lelkemben újra gyúlnak.

Mint gyermeki énem? Melynek akár, vére volt az ihlet?

Majd fújta ki papírra, csattanós rímekben megírva.

Nem volt nagyképű. De énekeinek párját nem találták.

Hisz szinte művészet volt, mit előadott, ezt látták.

Vagyis legtöbbször ő, mert dugta, féltette.

De mit is várjak tőle, a fejét a világra, épp hogy ki tette.

Még csak gyerek volt, nem tudta mi a művészet, a költői.

Hisz azok vagyunk mind, ki pennát ragad,

Elfeledet művészet őrzői.

És most itt, e legrosszabb pillanatomban,

Élethez való viszonyomban?

Támad bennem újra az ihlet,

Mely költészetre, alkotásra késztet.

Mintha már nem kecsegtetett volna máskor,

S mint megunt szeretőt, dobott el magától.

De mint e vers, mint hogy befejeztem,

Így örömest futok, karjába menten.

Gyermeki énem szikráját, újra éleszti.

S ha velem marad, nem hagy el soha többé,

Úgy ígérem neki! Még ha meg se fizetik!

Büszkén harcolok, lehunyt művészetéjé.

Bevezetés

Zordon erdő mély zugában,

Lelket gyötrő éjszakában,

Dús növényzet aljzatában,

Vándor róka, hideg, üres vackában.

Ott üldögél-e csöppnyi lány,

Osztályrésze, bú s magány.

Mint tengernyi kagyló, ezernyi gyöngye,

Úgy potyog-e kislány, kicsiny lelkének, igaz könnye.

Apró a lány, épp hogy öt múlt éveinek száma,

De lelket fojtogató, szívének keserű zokogása.

Az est, elnyelte hosszú hajának színét.

Rikítózöld szempárja, visszatükrözte, a holdfényit.

Rózsaszirom barna, virág testének palástja.

Mit a csillagok ura akarta, apjától rája, örököl hagyja.

Tüneményes arcát, térdei közé tette,

Hálóingében kuporodva, árva sorsát könnyezte.

I. Rész

Altaír és Antares, két égő, égi őrző,

Feladatokban, s akaratokban fénylő.

Hármat dobbant a szívük, a leányzó sorsán.

Egymás közt, ragyogva halkan súgták.

Ím eljött végre az idő, hogy feladatok végrehajtsák.

A birodalom-e zordon erdeében, az előző napi esőtől,

Csillogó növények, zsúfolt sora, tömörödött össze.

Mit, Altaír és Antares, könnyű fuvallatokkal nyitott meg,

Egy ében fekete táltosnak, hogy legyen e-árva sorsú kislány,

Hosszú útjának, kísérő őrzője.

Pompás a mén, két láb magas, és oly büszke,

De mély hatalmas, annál nagyobb, szerető szíve.

Ejnye! Oly kicsi, e-kerek világ földje.

Ennyi könnyet, nem képes, beszívni még ö se.

Ismertem atyát, szép Anissza,

Egykori Irám király lánya.

Ki harminchét ország, két vándor nép, volt ura.

De szíve, egyetlen büszkesége, gyönyörű utóda.

Így szólt a mén, s a leány ámulva nézte,

Mily módon került, a róka fészek elébe.

Könnyeitől, sugárzó szemeivel, igézte Anissza.

S apró mosolyával, szívét csalogatta.

Hogy lehetnék szép, s nagy király utóda?

Hát nem látod, sorsom mély mostoha?

Mint aranyból készült csengő,

Mely tündérek kezében zengő.

Oly édes volt, bűvölő ártatlan hangja,

Bár szavai, e-mén torkát szorongatta.

Se anyám, nincs atyám. Árva! Mindig!

Aoren bácsi, húga voltam, ez idáig.

Ketten őröltök, a falunak a lisztet.

És mindig, időben kész lett.

A gyilkosok, tőlem még őt is elvették,

Mond, a hercegnőket így nevelték.

Az erős fény, mely megragadott.

S itt, hogy éljek, magamra hagyott.

A mén, Altaírre és Antaresre pillantott,

Majd hevesen, az esküjébe kapott.

No hald, Avrizán Anissza, fogadom fogadalom,

Ha nekem nevet adsz, sorsodat befogadom,

El nem hagylak addig, még a trónodat nem ülöd,

Mert a koronát, nem a kard, véred jogán öröklöd.

Akkor a neved, legyen Fekete Tinta,

Ki gyenge sorsom bátorítsa.

Ím zordon erdő, szűk ösvényén,

Egy hercegnő lépked, lován, szőrén.

Oly nemes, szilaj, ős paripa,

S a hercegnő, maga Anissza.

Tinta, mesélj nekem jó atyámról!

Szerették? Vagy uralkodása, gyászba fordul?

Ó szép Anissza, a legnagyobb királyként emlegették,

Vagy még, ezer más, hízelgő néven nevezték.

De mindent elmesél, nagy nénéd, ő Líra.

Ki családot, és birodalmad múltját leírja.

Líra, a zordon erdőn túl lakot.

Ott kapott, a volt királytól,

Egy nemesi lakott.

A végtelen hosszú földeken,

Mit beművelni is szörnyelem.

A hercegnő, édesannyának nővére,

Egyben, a nyelvtan, és történelem tanárnője.

Ezért is furcsa, hogy egyetlen kedvence,

Egy huncot malac, kinek nagy a kedve.

Líra haja aranysárga,

Kis húgának színe párja.

De ellentéte magassága,

S benne dúló makacssága.

Nemesi lak, tág ajtaján,

A kurta farkú, köszönt maflán.